

Jan hevur arbeitt innan vegnetið í Eysturoynni, á flakavirki o.a.

Umberingarnar fyri at siga sonin úr arbeiði, hava verið nógv frá arbeiðsgevarum síðu.

— Serliga tungt hevur tað verið fyri okkum, tá ein arbeiðsgevari ringdi til okkara, við tí grundgeving, at tað ikki bar til at hava Jan á arbeiðsplássinum. — Sjálvur segði sami arbeiðsgevari við Jan, at hann skuldi ringja eftir honum, tá arbeiði aftur var til hansara.

Biðar eftir boðum

— Úrslitið er, at Jan hvønn dag biðar eftir at telefonin skal ringja við arbeiðsboðum. Tá einki hendir, júkar hann mammuna um at ringja, tí nú er so langt fráliðið.

— Eg haldi tað er so hugstoytandi og vónleyst, at vit noyðast at lúgva fyri soninum. Vit vita, at hann ikki fær hetta arbeiðið aftur, men hvussu skulu vit siga honum tað?

At Jan hevur vilja og áráði at gera nakað sjálvur, hevur seinasta hending við hesum arbeiði vist:

Tá arbeiðsgevarin ikki ringdi, og foreldrini einki gjørdu, setti Jan sær fyri at kanna tað sjálvur.

Hann fór av sínum eitingum á arbeiðsplássíð. Tá var summarfrítíðin byrjað og skúlabørnini í

hópatali vóru í arbeiði.

— Hann var hugagóður tá hann kom heimaftur og segði foreldrunum frá, at

nú mundi fara at bera til.

Magnhild á Toftini sigur at enda fyri Sosialinum, at hon segði soninum sum

Magnhild og Sofus á Toftini saman við soninum Jan í hugnaliga heimi teirra. Annað av foreldrunum noyðist altíð at vera heima, so Jan ikki skal ganga einsamallur

var, at mamman ikki fór at ringja aftur á hetta arbeiðsplássíð. Hon veit ikki, hvat Jan innast inni hugsaði, tá hon segði honum tað.

Dagney Joensen

Vóru á skúlabarnaferð í Danmark í 1925:

Møttust aftur 61 ár aftaná

Standandi v.m. frá: Simun D. Kalsø, Klaksvík (fyrr Húsum), Frida Lamhauge, Glyvrur (Lamba), Frida Jørgensen, Miðvági, (Magnussen, Glyvrur), Johan Sandoy, Sandi, Elsa Kaiser, Tórshavn, (Jensen, Skúvoy), Zactilda Jensen (Johannesen), Stykkinum, Gunnar Dimon, Lopra, (Tveroyri), Elsa Hansen (Joensen), Lørvik, Dora Nielsen, Vatnsoyrum, (Johannesen, Lørvik), John Thomsen, Klaksvík, (Porkeri), Simona Isaksen (Hansen), Klaksvík, Sigurd Berghamar, Tórshavn, (Joensen, Klaksvík). Sitandi: Evie Poulsen, Fluglafirði, (Godtfred, Vági), Frida í Dali, Tórshavn, (Hansen, Leynum), Malla Samuelsen, Tórshavn, (Poulsen, Kirkju), Elsebeth Vestergaard, ferðaleiðari, Tveroyri, (Vági), Constance Joensen, Klaksvík, (Isaksen, Seldarfirði).

Tað er altíð hugaligt at hitta vinir og kenningar aftur sum tú ikki hevur sæð í mong mong ár. Tað er eisini vorðið so vanligt, at gamlir skúlakammarátar hittast aftur kanska 5 onkuntið 10 og meira sjáldan 20 ella 25 ár aftaná lokið prógv í fólka-skúla, realskúla, studentaskúla o.s.fr.

Men at hittast aftur heili 61 ár aftaná at hava verið saman á skúlabarna-

ferð í Danmark, tað man helst vera eindemi í føroyum. Men so var fyri nøkrum døgum síðani.

17 næmingar, sum vóru við á skúlabarnaferð í Danmark frá 24. juli til 30. august 1925, møttust aftur á Hotel Hafnia sunnudagin 31. august í ár. Hetta árið var eisini fyrstu ferð, at føroysk skúlabørn vóru á tilikari ferð í Danmark.

Ferðin var bæði spennandi og væleydnað og varð eitt minni fyri lívið.

Tey fóru til Danmarkar við táverandi »Tjaldrunum«. Har vóru tey fyrst í Keypmannahavn í triggjar dagar og fóru so út á landið at búgva hjá privatfólki. Seinastu triggjar dagarnar vóru tey so aftur í Keypmannahavn.

Nú so long tíð er farin, so eru fleiri av teimum deyð, men tað eydnaðist kortini at savna heili 17 fólk henda dagin á Hotel Hafnia. Og tey komu so úr øllum heraðsbornum av landinum.

